

Itámár Jáoz-Keszt Homokbeli évszak

(A bevándorlások ideje, 50-es évek)

- - - egyenként,
felmerülnek
a tenger öléből,
másodszor kezdődő életükhez,
bőröndök
és kiabálások között,

mint egy óriási születés magzatvizéből
a kikötőre zúduló szüntelen záporban:

ott állt
apám,
szemben
esőbe és tompa fénybe
burkolózó tájjal,
hallgatta a szívverését,
és nem tudta
reggel van, vagy dél,
az órát
még
nem állította át –

két megöregedett kezére
bámúlt,
melyek nyirkosak
a félelemtől, hogy még holnap is lesz - -

itt
átmenet nélkül
száll le az este
a dombra,
a víz sötét szándékával –

mi lesz akkor, ha soha nem áll el az eső?

mert a naptár nem vallott
a környék évszakairól,
és az alkonyuló fák felett,
gyümölcsök hullottak, csökök hangjaival,
ismeretlen ország morzejelei,

és a víz csak áradt és áradt - -

a szoba
az alkony mélyére tolult,
búvárbarangként ringott a víz alatt,
és az emlékezet Golf-árama
elvesztett tárgyakat varázsolt az ablaka elé:
ezüstnyelű evőeszközöket,
színes kártyákat,
összedőlő nyaraló
nádszékeit –
az időt nem tűrő időjárásban,
mely megfejtetetlen esőnyelven beszél - -

mint egy átázott madár,

anyám
a homokban áll,
és elcsodálkozik a levegőn

az ajtaja előtt –

ez alkonyati óra lenne,
bétköznap vagy ünnep?

már nem tudta,

címek és országok összekeveredtek
a megcsorbult élű tárgyakkal,

csak egy kis nyugalomra vágyott,

elfordította a fejét:

„én
olyan vagyok, mint ez a homok
amely körös-körül süllyed - -”

nyirkos lakótelepi délidő –
és apám az asztalhoz ül,

most, először ízleli az ország gyümölcsét,

az olajbogyót, mely sötét és kesernyés
szemmel néz vissza rá,

és apám habozik,
de magára parancsol, utánanyúl,

és nagy keservvel nyeli a keserűt, az ízetlent,
együtt a hegyes magokkal,

míg fuldokolni kezd
a megfeketedő gyümölcs ízétől –

és egyszerre kiokádja
magából ezt az új országot - -

órákig
állt a megállóban,
esőtől és naptól
olvadó sorban,

rossz irányban száll fel,
másikat nem próbál –
csak rossz szívének verése
fut előtte,

és a szájában vergődő nyelvbíánytól
teste összerándul,
akár a fájdalomtól - -

ülnek
az ágy szélén,

apa, anya –

ruháikat válogatják
a fénnyel szemben
de nem tudják, időjárás mit kíván,

annyira félő,

hogy a bőröndbe bajtogatott utak
újából elszabadulnak,

és a nap,
majd úgy végződik, mint egy baleset,

a homokon túl –

ülnek és rettegnek a közeledő nyártól - -

mikor az ablak kilincséhez nyúlt,
hogy lássa, vajon elállt az eső –
riadt szárnyak reppentek a bokorból,
megérintette az idegen madár,

ijedtség támadt,
kezét megsebezve,

anyám - fény és vér keveréke,
a szoba mélyére menekül,
szárnycsapásokat hall,
éjszakai lények az idegen fa tetején,

gondja teste színét is megváltoztatja,
így lesz haragos sárga - -

ki élt ezelőtt itt,
a homokban?
az örökös vándorbot nyugétól hajtva,

félíg felépült házak között,

kaktuszok árnyékában,
melyeket a szél érintése
tüskés álmukról lehánt

és megszúrják saját magukat,

karok nyúlnak
a ruhadarabok közül, a szárítókötelek felett,

ezek is
menekülni látóznak - -

a lakótelepi házak –
csak jelre
várnak,
hogy a tájból az éj beálltával elhajózzanak,
és a lakók,
szemüket beárnyékolva, korábbi ingóságaiik közül
visszanéznak a gyökértelen szavak sűrűjébe,
melyek szétszóródnak a nap színeiben,
mint a szándék nélkül
sodródó hajók füstje.